

ville forsvinde, efterhaanden som Udviklingen og Byens Vækst gøre dem uanvendelige til den Opgave, de skulle løse, og jeg mener, at man ikke i dette Øjeblik behøver at træffe nogen Afgørelse i saa Henseende, ej heller, at det vil være tjenligt for Forsvaret at gøre det. Hertil kommer yderligere, at om end den fremskudte Linie kan blive færdig i Løbet af indtil 10 Aar, vil der gaa indtil 16 Aar, altsaa omtrent den dobbelte Tid, før den Hærordning, som man nu eventuelt beslutter sig til at iværksætte, har medført en saadan Mandskabsstamme, at det vil være muligt at tilvejebringe den fornødne Besætning.

Om Hærlovsforslaget skal jeg udtale, at ogsaa dette fordrer nøjere Studium og indgaaende Overvejelse, inden der kan tages Stilling til Enkeltheder deri, men at jeg i store Træk kan tiltræde det foreliggende Forslag. Det stiller ganske vist ikke den samme Styrke til Raadighed, som afdøde General Kühnel havde fordret som Minimum for Etableringen af Forsvaret ved Kysten af Sjælland. Det foreliggende Forslag stiller 5 Batailloner, 1 Rytterregiment og 16 Kanoner mindre til Disposition end af General Kühnel forlangt, og Chancerne for et Forsvar ved Sjællands Kyster ere dermed i nogen Grad formindskede, selv om man maa erkende, at de foreslaaede Befæstningsanlæg ved Kysten søge at bøde derpaa. Som anført er Fodfolkstyrken paa Sjælland formindsket med 5 Batailloner, og det kan blive en følelig Mangel, ogsaa naar Hensyn tages til Forsvaret af den fremskudte Linie. Men ogsaa Rammerne ved Liniebataillonerne ere svækkede. Der er en Premierløjtnant mindre ved hver Bataillon end nu. Til Gengæld har man, hvilket maa anerkendes, givet de jyske Reservebatailloner Liniekompagnichefer. Uddannelsen ved Fodfolket bliver neppe saa god som i Øjeblikket, navnlig for Vinterholdets Vedkommende. Uddannelsen af dette vil blive noget mangelfuld, og derved vil der blive Fare for, at der kan opstaa nogen Svækkelse af Fodfolket, og navnlig vil Fredsstyrken af Fodfolk i København i Vinter-tiden blive mindre, end den er i Øjeblikket.

Jeg beklager i høj Grad Forslaget om Nedlæggelsen af et Rytterregiment. Et saadant Regiment vilde lette Kystforsvaret paa Sjælland og vilde særlig lette dette Forsvars rettidige Tilstedekomst paa Landgangsstedet. Det er desuden nødvendigt, navnlig ved Landgangsforsøg, at have Op-

lysnings- og Efterretningstjenesten organiseret og ordnet saa fuldkomment som muligt, og det opnaas ubetinget bedst ved Rytteri. Jeg maa bestemt tilraade, at det gøres til Genstand for indgaaende Overvejelse, om det kan være rigtigt at formindske de foreslaaede Feltartilleriafdelinger til 5. Vi maa efter min Mening, og navnlig hvis der bliver Tale om at beskære Fodfolksafdelingerne paa Sjælland saa meget som her foreslaaet, nødvendigvis have en Feltartilleriafdeling til paa Sjælland. Afdelingen er jo nu Kampenheden, og selv om vi fik en saadan Afdeling til, kom vi langt under det Forhold, som andetsteds anses for det rette Forhold mellem Fodfolksstyrken og Antallet af Kanoner. Men særlig naar der er Tale om, at Opgaven er at forsøge at afværge et Landgangsfor-søg, spiller det den største Rolle, at Artilleriet er til Stede i tilbørlig Styrke, fordi det gælder om, at dette fra første Færd faar Overtaget. Naas dette, er Udsigten til et heldigt Resultat ikke ringe.

Konseilspræsidenten udtalte ved Forelæggelsen, at Sekondløjnantsinstitutionen i sin nuværende Skikkelse skal forsvinde. Jeg kan ikke nu anerkende Berettigelsen af den Kritik, som saa ofte kommer til Orde over de unge værnepligtige Officerers Optræden. Selvfølgelig kunne nogle iblandt dem i ungdommeligt Overmod tillade sig at optræde med noget for megen Selvtillid, maaske ogsaa af og til paa en udfordrende Maade, men i al Almindelighed have de baade i Krig og i Fred gjort Hæren god Tjeneste, og jeg kan af egen Erfaring sige, at f. Eks. i Fæstningsartilleriet have vi under Uddannelsen haft en god Støtte i Sekondløjtnanterne. Men deres Skæbne er vel beseglet, og det vil sikkert være uden Virkning at forsøge paa at bevare denne Grad under de samme Former som nu. I Stedet derfor har man tænkt at oprette en Kornetgrad. Det er muligt, at Forsøget vil faa et heldigt Udfald, men det forekommer mig at være en Ubillighed, at Kornetterne først skulle kunne opnaa Udnævnelse til Underløjtnant ved Mobilisering. Det vil forhaabentlig sige det samme, som at de allerfleste af dem aldrig ville naa Officersgraden, og Udsigten til at naa den vil heller ikke være fristende. Jeg synes, at man efter den første Indkaldelse og forinden den anden Indkaldelse kunde lade dem blive forfremmede til Underløjtnanter, ogsaa for at de kunde faa Lejlighed til at gøre Tjeneste i den Grad, man vil betro dem under Krigsforhold. De allerfleste af dem ville paa den